

съюзъ въ войната имъ противъ Филипа и се задължаватъ, да имъ помагатъ да превземътъ пакъ изгубения градъ Кренидесъ.

Съюзътъ обаче излѣзълъ яловъ: докато тримата царье да се приготвятъ и въоръжатъ, Филипъ ги нападналъ отдѣлно единъ по единъ и ги принудилъ, да му се подчинятъ. И така най-напрѣдъ западното тракийско княжество паднало въ зависимостъ подъ Македония. Макаръ че Керипорисъ и неговитѣ братя продължавали да владѣятъ поне на име, Филипъ могълъ свободно да се разпорежда въ тѣхната земя.

Когато на 356. год. тиванецътъ Паменесъ съ наемна войска минавалъ прѣзъ Македония и Тракия за Азия, Филипъ го придружилъ по тракийското крайбрежие дори до Маронея и при този случай превзелъ градоветѣ Абдера и Маронея. Филипъ ималъ намѣрение да върви и по-нататкъ и да нападне атинянитѣ въ Херсонесъ; Керсоблептесъ и Харидемосъ нарочно изпратили въ Маронея пратеници, за да го подсетятъ за това, но Амадокосъ рѣшително се възпротивилъ на тѣзи кроежи и запрѣтилъ на Филипа, да мине прѣзъ неговата земя.

Колкото се отнася до Керсоблепта и Харидема, тѣ по договора отъ 357. год. не само се въздържали отъ всѣкакво явно неприятелство противъ Атина, но даже до такава степенъ се застъпили за атинскитѣ интереси, щото въ Атина взели да ги считатъ за най-добри приятели; вслѣдствие на това атинскиятъ народъ ги удостоилъ съ златни вѣнци, а на Харидема дали почетно атинско гражданство, което Керсоблептесъ притежавалъ вече като синъ на Котисъ.

Причината на тази ужъ приятелска политика била тази, гдѣто Керсоблептесъ искалъ, прѣди да се обяви явенъ неприятель на атинянитѣ, да се избави първомъ отъ съперницитѣ си за тракийския прѣстолъ. Това обаче не било дотамъ лесно, защото и други тракийски князье имали на своя страна гръцки наемни войски; на синоветѣ на Берисадесъ помагалъ Атендоросъ, на Амадока неговитѣ шуреи Симонъ и Бианоръ, които тоже били почетни граждани на Атина.

За да се усигури отъ всѣка намѣса на атинянитѣ въ борбата противъ тракийскитѣ князье, лицемѣрниятъ Харидемъ изпратилъ въ Атина Аристомаха като посланикъ съ цѣль, да възхвалява тамъ приятелското настроение и прѣданостъ на Керсоблепта и Харидема и да съвѣтва атинския народъ, да назначи Харидема за главнокомандующъ на войскитѣ въ Тракия, защото единствено той билъ способенъ благополучно да свърши войната противъ Филипа; обаче за такъвъ билъ назначенъ Харидемъ едва на 351. година.

Демостеновата рѣчь противъ Аристократа отъ 352. год. съдържа послѣднитѣ положителни свѣдѣния за синоветѣ на Берисадесъ и за това се прѣдполага, че Филипъ ги е отстранилъ скоро слѣдъ това при похода си въ Тракия, когато билъ повиканъ да рѣши тѣхния споръ за прѣстола. Филипъ приелъ възложеното нему посрѣдничество и разрѣшилъ спора така, че изпѣдилъ двамата останали синове на Берисадесъ отъ тѣхната държава; тукъ вѣроятно се отнася онзи пасажъ отъ първата Олинтийска